

Писмо отъ пролѣтъ*)

Вѣй долняка и отвяга
Струпания зименъ смѣтъ,
Ей прѣхвъркатъ ластовички
Носящи отъ югъ привѣтъ.

Тѣхъ ги цвѣтна пролѣтъ праща
Съ писъмце до нази тукъ,
Въ него пише, че одавна
Тя е тѣргнала отъ югъ.

Маргаритното кокиче
Думитѣ сж въ туй писмо,
Слънцето съ зарици ясни
Писало ги е само.

Модрооки теменужки
Запетайкитѣ сж тамъ;
Удивителна на края
Мждри се божура самъ.

Подпись му е росенъ здравецъ,
Розата му е печатъ , .
Отъ писмото лѣха младость,
Вѣе неженъ ароматъ.

Пенчо Славейковъ.

*) Изъ сборката „Сънъ за щастие“.